

Országjelentések az emberi jogok tiszteletben tartásáról – 2015

<http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/2015/frontmatter/252645.htm>

Kiadta az Amerikai Egyesült Államok Külügyminisztériuma (Bureau of Democracy, Human Rights and Labor)

2016. április 13.

Bevezetés

Idén immár 40. alkalommal állította össze az Egyesült Államok Külügyminisztériuma az *emberi jogok tiszteletben tartásáról szóló országjelentéseket*.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának egyik alapvető eleme az egyesülés szabadságának biztosítása, melynek értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamilyen csoportot hozzon létre, vagy valamilyen csoporthoz csatlakozzon érdekeinek védelme, meggyőződésének képviselője vagy közösségének fejlődése érdekében.

Az államtól függetlenül működő civil társadalmi csoportok szinte minden területen folytatnak szervezett tevékenységet: idetartoznak például az éhezés és a szegénység elleni küzdelmet segítő jótékonyági csoportok; a művészeteket támogató kulturális szervezetek; a szabványokat kidolgozó szakmai szervezetek; a magánvállalkozást támogató kereskedelmi kamarák; a dolgozók érdekeit védő szakszervezetek; a levegő és a természetes vizek tisztaságáért küzdő környezetvédelmi szervezetek; vagy a bűnmegelőzést célzó polgárőr csoportok. Egyes civil társadalmi szervezetek az állami szolgáltatásokat kiegészítő tevékenységeket végeznek az emberek érdekében, vagy olyan területeken nyújtanak szolgáltatásokat, amelyekben az állam nincs jelen, vagy nem látja el megfelelően feladatait. Mások tanácsadással segítik a kormányok munkáját, ezen belül programokat és irányelveket javasolnak annak érdekében, hogy az emberek egy jól működő, biztonságos és igazságos országban éljenek. Megint mások részt vesznek a kormányok számonkérésében azáltal, hogy feltárják a korrump gyakorlatokat, az emberi jogi jogsértéseket és egyéb hasonló problémákat, és azok megoldását sürgetik.

Az elmúlt néhány évtizedben a civil társadalom a világ minden részén megerősödött. Ez nagyobb hatalmat és felelősséget ad az állampolgárok kezébe. Ugyanakkor fenyegetést jelent azon kormányok számára, amelyek szeretnék monopolizálni a hatalmat és elkerülni a felelősségre vonást. Ezek a kormányok egyre elszántabban és egyre durvább eszközökkel próbálják elnyomni a civilek által folytatott tevékenységeket. 2015-ben ez a globális folyamat tovább erősödött – az autoriter államok kormányai igyekeztek elhallgattatni a független véleményt képviselő civileket és gyengíteni a politikai párbeszédet, ezáltal pedig egyre inkább beszűkítették a békés változás lehetőségét.

Az autoriter kormányok azért próbálják elnyomni a civil társadalmat, mert tartanak a nyilvános számonkéréstől, és mert úgy érzik, hogy az emberek önszerveződő csoportjai fenyegetést jelentenek számukra. Mivel ezt kellemetlen lenne beismerni, olykor különböző, ésszerűnek tűnő kifogásokkal indokolják azt, hogy miért csökkentik vagy lehetetlenítik el a civil szervezetek anyagi támogatását. Íme néhány jellemző példa a tavalyi évből, és az „érvek” cáfolata:

„A civil társadalmat senki nem választotta meg, ezért az nem reprezentatív, és nem kérhető számon.” A kormányoktól elvárjuk, hogy választott tisztségviselőkből álljanak, és választ adjanak a társadalom problémáira, hiszen hatalmukban áll, hogy az embereket döntéseiknek megfelelően engedelmességre bírják. A civil társadalmi szervezetek nem rendelkeznek ezzel a hatalommal – mindössze annyit tehetnek, hogy irányelveket és megoldásokat javasolnak, márpedig ehhez elvileg bármilyen közösségnek joga van, függetlenül attól, hogy a társadalom mekkora hányadát képviseli. Ha a kormánynak – vagy az adott országban élők többségének – nem tetszik az, amit egy civil csoport mond, azt bármikor figyelmen kívül hagyhatják. Vagyis teljesen szükségtelen az ilyen csoportok működésének megakadályozása.

„A külföldről finanszírozott civil szervezetek fenyegetést jelentenek a nemzeti szuverenitásra nézve.” Egyes civil szervezetek valóban igyekeznek külföldi támogatókat szerezni, különösen olyan országokban, ahol nincs hagyománya a magánszemélyek által nyújtott támogatásnak. Ám ezek a szervezetek csak akkor tehetnek szert befolyásra, ha erős gyökerekkel rendelkeznek saját közösségükben. Ahol lehetőség van arra, hogy ilyen szervezetek működjenek és támogatókat szerezzenek, ezek a szervezetek hatékonyan képviselhetnek különböző társadalmi ügyeket és csoportokat. Ironikus módon számos, a civil szervezetek külföldről érkező anyagi támogatásában problémát látó kormány jelentős összegű támogatást fogad el külföldről, anélkül, hogy beismernék, hogy ez csorbítja a függetlenségüket.

„Az Egyesült Államok is szabályozza civil szervezeteinek külföldről érkező támogatását.” Ez az érv általában az Egyesült Államok külföldi ügynökökről szóló törvényére épül (Foreign Agent Registration Act, FARA). Ám a FARA csak olyan személyekre és szervezetekre vonatkozik, amelyek külföldi kormányok vagy politikai pártok ellenőrzése vagy irányítása alatt állnak, és feladatuk az adott kormány vagy párt érdekeinek képviselete az Egyesült Államokban. Nem vonatkozik viszont olyan civil szervezetek külföldi finanszírozására, amelyek a közösségnek nyújtanak szolgáltatásokat, vagy valamilyen érdekvédő tevékenységet végeznek az Egyesült Államokban. Például az Európai Unió is finanszíroz olyan önszerveződő civil társadalmi csoportokat, amelyek különböző ügyek mellett lobbiznak az Egyesült Államokban (pl. a halálbüntetés eltörléséért vagy azért, hogy az Egyesült Államok legyen tagja a Nemzetközi Büntetőbíróságnak). Az Egyesült Államok egyetlen jogszabálya sem korlátozza az ilyen jellegű támogatásokat, és nem ró különleges terheket az ilyen támogatásokat elfogadó szervezetekre.

„A terrorizmus finanszírozásának megelőzése érdekében szükség van a civil társadalmi szervezetek szabályozására.” Az igaz, hogy erőszakos szélsőséges csoportok néha karitatív fedőszervezeteket használnak anyagi háttérük biztosítására. De a legtöbb országban már léteznek a terrorizmus finanszírozását tiltó jogszabályok. Ezek érvényesítéséhez a terroristákra irányuló hatékony hírszerzés és rendfenntartás szükséges, és nem az, hogy az állam bonyolult, a működést megnehezítő követelményeket határozzon meg a törvényes közösségi szolgáltatásokat nyújtó, békés szervezetek számára.

Sőt – gyakran a szabad és aktív civil társadalom jelenti legerősebb *védelmi vonalunkat* a szélsőséges irányzatok terjedésével szemben. Ahol igazságtalanság vagy szenvedés tapasztalható, a civil csoportok békés lehetőséget kínálnak a fennálló viszonyok elleni szerveződésre, ezzel pedig háttérbe szorítják a terroristák érvelését, miszerint az erőszak az egyetlen járható út. Ahol az erőszakos, szélsőséges csoportok ténylegesen igyekeznek befolyást szerezni, a helyi civil csoportok gyakran eredményesebben léphetnek fel ellenük, mint az állam biztonsági szervei. Nem meglepő, hogy mikor a Da'esh terrorszervezet elfoglalta

a szíriai Rakka városát, az első dolguk az volt, hogy megölték vagy elüldözték az emberi jogok védelméért küzdő, illetve közösségi szolgáltatásokat nyújtó civil aktivistákat. Valójában a kormányzás hiányosságai és a civil tevékenység elnyomása együtt tették lehetővé, hogy a Da'esh területeket foglaljon el **Szíriában** és **Irakban**, és ez a két tényező továbbra is előnyös körülményeket teremt a terroristacsoport számára, különösen a Sínai-félszigeten, **Líbiában** és **Jemenben**.

Ezzel szemben ha egy kormány komolyan veszi a civil társadalom kritikáit, komoly előrelépést tehet a szélsőséges csoportok elleni küzdelemben. A halálos támadásokat és emberrablásokat elkövető Boko Haram továbbra is civilek ezreit tartja rettegésben **Nigériában**, **Kamerunban**, **Csádban**, és **Nigerben**. A nigériai biztonsági erők keménykezű és agresszív módszerei, ideértve például a civilek törvénytelen kivégzését, hozzájárult ahhoz, hogy a Boko Haram felkeléssé alakuljon át. A nigériai kormány felismerte, hogy addig nem tudja legyőzni a Boko Haramot, amíg a civil lakosság retteg a biztonsági erőktől, ezért felgyorsította a hadsereg reformját annak érdekében, hogy hatékonyabban meg tudja védeni az emberi jogokat, és hogy elnyerje a civil lakosság bizalmát.

Az év során a kormányok különböző stratégiákat és taktikákat alkalmaztak a civil tevékenységek korlátozására.

Számos kormány továbbra is közvetlenül és nyilvánvaló módon igyekezett elnyomni a civil társadalmat az adott országban.

Az olyan hagyományosan autoriter rezsimek, mint a **Koreai Népi Demokratikus Köztársaság**, **Kuba**, **Kína**, **Irán**, **Szudán** és **Üzbegisztán** továbbra is ellenőrzésük alatt tartották a politikai aktivitást, és korlátozták vagy tiltották az ellenzéki tevékenységet.

Kubában az alkotmány szerint a kommunista párt az egyetlen jogszerűen működő párt, amely „a társadalom és az állam legfőbb vezető ereje”. Az állam által irányított megfélemlítő intézkedések megakadályozták a civil csoportok és személyek különböző találkozókra és eseményekre való részvételét. A rendfenntartó erők továbbra is alkalmazták az önkényes, rövid ideig tartó fogva tartás módszerét annak érdekében, hogy akadályozzák a szabad véleménynyilvánítás és gyülekezés jogának gyakorlását. A kormány újra őrizetbe vett néhány 2015 januárjában szabadon bocsátott politikai foglyot, mivel azok folytatták korábbi tevékenységüket.

A **szudáni** emberi jogi közösség és civil társadalom aggodalmának adott hangot olyan problémák miatt, mint a zaklatás, a megfélemlítés, a fogva tartás, a civil csoportok tevékenységének állam általi korlátozása és a szabad vallásgyakorlás jogának súlyos megsértése.

Kínában az év során látványosan fokozódott a polgári és politikai jogokat védő szervezetek és személyek ellen irányuló elnyomás és kényszer, különösen a jogásztársadalom esetében. A Szakszervezetek Kínai Szövetsége is megsértette az egyesülés szabadságát azáltal, hogy különböző mechanizmusokon keresztül igyekezett befolyásolni a szakszervezeti képviselők kiválasztását, és akadályozta a munkajogi aktivisták tevékenységét.

Laosban a kormány továbbra is korlátozta az egyesülés szabadságát. Továbbra is csak olyan politikai csoportok működtek az országban, amelyeket a Laoszi Forradalmi Néppárt jóváhagyott. A kormány bizonyos esetekben igyekezett befolyásolni a civil szervezetek

vezetőségének összetételét, és néhány szervezetet arra kényszerített, hogy távolítsa el a nevéből az általa érzékenynek ítélt kifejezéseket, például a „jogok” szót.

Oroszország számos intézkedést hozott az ellenzéki hangok elnyomása érdekében. A kormány új, elnyomó jogszabályokat fogadott el, és szelektíven alkalmazta a meglévőket annak érdekében, hogy zaklassa, rossz hírbe hozza, megvádolja, bebörtönözze, fogva tartsa, megbírságot vagy elnyomja a kormányt kritizáló személyeket és szervezeteket, köztük civil szervezeteket, független médiumokat, bloggereket, a politikai ellenzék tagjait és aktivistákat. Fokozottan ki voltak téve a támadásoknak azok a személyek és szervezetek, akik kiálltak **Ukrajna** kormánya mellett, vagy elleneztek az orosz kormány agresszív ukrajnai beavatkozását.

A **Krím-félszigeten** a megszálló orosz hatóságok bizonyos csoportok tagjait – főleg ukránokat és krími tatárokat – megfosztották attól a lehetőségtől, hogy felemeljék hangjukat származásuk vagy nemzetiségük védelmében, és tiltakozzanak a megszállás ellen, továbbá szisztematikusan zaklatásnak és diszkriminációnak tették ki ezeket az embereket. Az orosz állampolgárságot elutasító emberek a megszálló hatóságok diszkriminációjával szembesültek az oktatáshoz, egészségügyhöz és foglalkoztatáshoz való hozzáférés terén. Szinte minden független civil szervezet és médium kénytelen volt elhagyni a félszigetet vagy illegálisba vonulni.

Ruandában tovább szűkült a politikai tér, és tovább romlott az emberi jogi helyzet. Érkeztek beszámolók célzott gyilkosságokról is, és egyre több jelentés érkezett civil csoportok és ellenzéki pártok tagjainak eltűnéséről vagy zaklatásáról.

A **Kongói Demokratikus Köztársaság** állami tisztségviselőit és tevékenységét, valamint a kormány közügyekkel, demokráciával és korrupcióval kapcsolatos magatartását és döntéseit kritizálók ellen olykor keményen fellépett a hatalom, többnyire a Nemzeti Hírszerző Ügynökségen, ritkábban a tartományi hatóságokon vagy befolyásos személyeken keresztül.

Venezuelában a jog hattól harminc hónapig terjedő szabadságvesztéssel büntethetővé nyilvánította az elnökkel szembeni becsületsértést, és a gyanúsítottakat a tárgyalás alatt nem lehet ideiglenesen szabadlábra helyezni. Az alacsonyabb rangú tisztviselők becsületsértéséért kisebb büntetés jár. Venezuela törvényei szerint a köznyugalmat megzavaró, valótlan információt tartalmazó beszámolók 2-5 év szabadságvesztéssel büntethetők. Mivel a rendelkezés nem tartalmaz pontos definíciót, a hatalom az érdekeinek megfelelően értelmezi azt a követelményt, hogy a média csak „valós” információt tehet közzé. Több tucat tiltakozó személyt vettek őrizetbe és tartanak fogva politikai fogolyként, akik közül sokan várnak a jogszerű eljárásra.

A beszámolók szerint az **Etiópia** Oromia tartományában november végén kezdődött, több hétig tartó tiltakozások során számos esetben került sor a tiltakozók és a rendfenntartó erők közötti heves összecsapásokra, amelyek halálos áldozatokkal, sérültekkel, anyagi kárral és számos tiltakozó önkényes őrizetbe vételével jártak. A jelentések szerint a biztonsági erők a tiltakozásokkal összefüggésben egyetemi területen tartózkodó diákokat is önkényesen őrizetbe vettek.

Azerbajdzsánban továbbra is erősen korlátozott az aktivisták és a civil szervezetek mozgásterét. Több forrás is beszámolt arról, hogy megfélemlítés, őrizetbe vétel és koncepcióper; civil szervezetek ellen folytatott bünyügyi nyomozások; korlátozó jellegű jogszabályok; és bankszámlák befagyasztása révén folyamatos támadás irányult a civil társadalom ellen, ellehetetlenítve több csoport működését.

Szintén jellemző stratégia a túlságosan tág terrorizmusellenes és nemzetbiztonsági jogszabályok alkalmazása – vagy az ilyen jogszabályok önkényes értelmezése – a civil társadalmi tevékenység megnehezítése érdekében.

Malajziában a kormány az ellenzéki gondolkodók megfélemlítése érdekében szelektíven alkalmazta a jogszabályokat, különösen a lázításról törvényt, amelynek hatályon kívül helyezésére a miniszterelnök ígéretet tett. Ez több tucat esetben vezetett ellenzéki politikusokkal, civil aktivistákkal, újságírókkal és más személyekkel szembeni nyomozásokhoz, valamint az említettek megvádolásához, őrizetbe vételéhez és fogva tartásához.

Tádzsikisztán kormánya 2015-ben lépéseket tett a politikai ellenzék felszámolására. A tádzsikisztáni Iszlám Újjászületés Pártja elvesztette két parlamenti helyét a választások során, amelyek a megfigyelők szerint nem zajlottak tisztességesen. A fővárosban szeptemberben kitört zavargásokot követően a legfelsőbb bíróság hivatalosan betiltotta a Iszlám Újjászületés Pártjának működését, elrendelte a párt hivatalos lapjának megszüntetését, és megtiltotta a párt tevékenységével kapcsolatos video- és hanganyagok, valamint nyomtatott dokumentumok terjesztését.

Törökországban a kormány a terrorizmusellenes és az elnök bírálatát tiltó törvényeket használta fel a politikai párbeszéd és az oknyomozó újságírás ellehetetlenítésére – a hatóságok újságírókat és egyszerű állampolgárokat helyeztek vád alá, és ellehetetlenítették vagy ellenőrzésük alá vonták az ellenzéki médiumok működését. A hatalom tág teret engedett az ügyészek és a bírák számára, és ezzel hozzájárult olyan politikailag motivált nyomozások megindításához és ítéletek meghozatalához, amelyek nem voltak összhangban a jogszabályokkal vagy a hasonló esetekben hozott ítéletekkel.

Egyes kormányok súlyos adminisztratív és bürokratikus terhekkel korlátozták az egyesülés szabadságát és a civil csoportok működését.

Ebben az évben Közép-Ázsiában **Tádzsikisztán, Üzbegisztán és Kazahsztán** olyan törvényeket vagy törvénymódosításokat fogadott el vagy léptetett hatályba a civil szervezetekkel kapcsolatban, amelyek szűkíthetik az ilyen szervezetek mozgásterét.

Türkmenisztán kormánya már korábban elfogadott egy civil szervezetekről szóló, korlátozó jellegű törvényt. **Magyarországon** több nemzetközi szervezet és emberi jogi civil szervezet továbbra is kritikákat fogalmazott meg a demokratikus intézmények és az átláthatóság, a jogállamiság elvének, illetve a fékek és ellensúlyok rendszerének szisztematikus eróziója, valamint a független véleményt megfogalmazó civilek megfélemlítése miatt. Emellett többen aggódalmuknak adtak hangot azzal kapcsolatban, ahogy a kormány a nagyszámú migránst és menedékkérőt kezeli, amit időnként az idegengyűlölő retorika és a humanitárius segítségnyújtás hiánya jellemez.

Iránban a kormány korlátozta az állítólagos emberi jogi jogsértéseket kivizsgáló helyi és nemzetközi emberi jogi civil szervezetek tevékenységét, és nem működött együtt ezekkel a szervezetekkel. A jog szerint a civil szervezeteknek regisztrálniuk kell a belügyminisztériumnál, és engedélyt kell kérniük, ha külföldről szeretnének adományokat fogadni. A független emberi jogi csoportok és más civil szervezetek továbbra is zaklatásnak voltak kitéve tevékenységük miatt, és az a veszély is fenyegette őket, hogy a hosszú, gyakran a hatóságok által önkényesen elnyújtott regisztrációs folyamatot követően az állami hatóságok betiltják működésüket.

Egyiptomban a hatóságok korlátozó jellegű regisztrációs jogszabályokat alkalmaztak a főbb emberi jogi szervezetek ellen folytatott vizsgálatok érdekében. A társadalmi szolidaritás minisztériuma mintegy ötszáz civil szervezetet szüntetett meg 2015-ben, amelyek többsége a Muzulmán Testvériséghez volt köthető. A megmaradt civil szervezetek szoros megfigyelés alatt működnek, és közülük sokan számoltak be az egyiptomi hatóságok által elkövetett zaklatásokról. Emellett a kormány vizsgálatot kezdeményezett azzal kapcsolatban is, hogy néhány emberi jogi szervezet külföldről fogadott el támogató adományokat. Az emberi jogi szervezetek állítása szerint ezek a tevékenységek korlátozzák működésüket. 2015-ben az egyiptomi kormány több esetben utazási tilalmakat alkalmazott emberi jogi jogvédőkkel és politikai aktivistákkal szemben.

Kenya kormánya a terrorizmushoz való állítólagos kötődésre hivatkozva visszavonta két civil szervezet működési engedélyét, és befagyasztotta bankszámláikat. Egyesek szerint ezekre az intézkedésekre azért került sor, mert ezek a civil szervezetek nyíltan kritizálták a kormány emberi jogok terén nyújtott teljesítményét. A bíróság később utasította a kormányt az érintett bankszámlák zárolásának megszüntetésére.

Kambodzsában a belügyminisztérium rendeletben tiltotta meg a kiadók és szerkesztők számára olyan anyagok közzétételét, amelyek rossz fényt vetnek a királyra vagy a kormány vezető tisztségviselőire és intézményeire. A kormány rendszeresen hivatkozott nemzetbiztonsági szempontokra annak igazolására, hogy miért van szükség a kormány politikája és tisztségviselői ellen irányuló kritikus megjegyzések korlátozására. A kormány rutinszerűen fenyegetett meg vádemeléssel vagy őrizetbe vétellel olyan személyeket, akik meg merték kérdőjelezni a kormány által meghatározott keleti határvonalat, vagy azt sugallták, hogy a kormány az ország egy részét átengedte egy másik országnak.

November 26-án az **ugandai** parlament elfogadott egy törvényt a civil szervezetekről, melynek célja az, hogy „kedvező és támogató környezetet” teremtsen a civil szervezetek számára, valamint hogy „nyilvántartsa, szabályozza, koordinálja és nyomon kövesse” azok tevékenységét. A parlament szorosán együttműködött a civil társadalom vezetőivel a törvényjavaslat kidolgozása során, és azok legtöbb javaslatát bele is foglalta a parlamenti bizottság jelentésébe. Bár a jelentés nagy része bekerült a törvényjavaslat végső szövegébe, a parlament nem törölte el a „különleges kötelezettségekre” vonatkozó részt, mely szerint tevékenységük megkezdése előtt a civil szervezeteknek jóváhagyást kell kérniük a helyi monitoring bizottságtól és önkormányzattól, és nem folytathatnak olyan tevékenységet, amely „ellentétben áll Uganda érdekével, és sérti az ugandai emberek méltóságát”.

Nicaraguában kormányzati vizsgálat alatt álló civil szervezetek arról számoltak be, hogy csak nehezen fértek hozzá az igazságszolgáltatáshoz, hogy lassan dolgozták fel az általuk benyújtott kérelmeket, továbbá hogy az állami hatóságok nyomást gyakoroltak rájuk. Számos civil szervezet szerint a pénzügyi szervek és az adóhatóság által ellenük folytatott vizsgálatok azt a célt szolgálták, hogy a kormány megfélemlítse őket. A civil szervezetek szerint az egyébként teljesen legális helyszíni ellenőrzéseket gyakran alkalmazták a hatóságok szelektíven, zaklatás céljából.

Bolíviában az elnök, az alelnök és a miniszterek rendszeresen bírálták a nem kormányhű civil szervezetek és társadalmi csoportok tevékenységét. Egyes civil szervezetek szerint az állami regisztrációs eljárások azért olyan szigorúak, hogy korlátozzák az országban működő független szervezetek számát.

Vietnam jogi és szabályozási keretrendszere olyan mechanizmusokat foglal magában, amelyek korlátozzák a civil szervezetek cselekvési és szerveződési lehetőségeit. A kormány komplex és átpolitizált regisztrációs rendszert alkalmaz a civil és vallási szervezetek tekintetében annak érdekében, hogy elnyomja a nem kívánt politikai és vallási megnyilvánulásokat. Azok a független munkajogi aktivisták, akik a Vietnami Általános Munkaügyi Konföderációtól független szakszervezetet próbáltak alapítani, vagy csak tájékoztatni szerették volna a dolgozókat a jogaikról, továbbra is ki voltak téve az állami hatóságok zaklatásának.

Pakisztánban a nemzetközi civil szervezetek regisztrációjára és tevékenységére vonatkozó új irányelvek magukban foglalják annak tilalmát is, hogy ezek a szervezetek „politikai” és „államellenes” tevékenységekben vegyenek részt, de az irányelvek nem definiálják azt, hogy ez pontosan mit is jelent, vagy hogy mely testület vonhatja felelősségre a nemzetközi civil szervezeteket. Számos nemzetközi civil szervezet adott hangot aggályának azzal kapcsolatban, hogy ezeket a tilalmakat a hatóságok a kormány tevékenységét bíráló és az emberi jogokat védő szervezetek tevékenységének korlátozására használják majd fel.

Ecuadorban a kormány továbbra is korlátozta a független média és a civil csoportok tevékenységét azáltal, hogy a szerzői jogról szóló jogszabályokra hivatkozva elrendelte bizonyos internetes tartalmak eltávolítását.

Az emberi jogok tiszteletben tartásáról szóló 2015. évi országjelentések hasonló esetek százait dokumentálják.